

Datum van inontvangstneming : 12/03/2015

Zaak C-27/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

22 januari 2015

Verwijzende rechter:

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana /
Italië

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 december 2014

Verzoekende partij:

Pippo Pizzo

Verwerende partij:

CRGT srl

(omissis)

ITALIAANSE REPUBLIEK

**De Consiglio di giustizia amministrativa per la regione Siciliana, afdeling
rechtspraak, geeft de navolgende**

BESCHIKKING

inzake het beroep (omissis) ingesteld door:

(omissis) Pippo Pizzo, in eigen naam als titularis van de gelijknamige onderneming voor milieudiensten en in zijn hoedanigheid als aangewezen lasthebber van de toekomstige met de onderneming Onofaro Antonino (omissis) op te richten onderneming,

tegen

C.R.G.T. s.r.l., (omissis)

en ten aanzien van

Autorità Portuale di Messina, (omissis) Messina (omissis)

betreffende de vernietiging

[OR. 2]

van het tussen partijen gewezen vonnis nr. 01781/2014 van het T.A.R Sicilia – afdeling Catania (Vierde kamer) betreffende de aanbesteding voor de gunning van de concessie voor de vierjaarlijkse dienst van beheer van afval en ladingsresidu van producten aan boord van schepen.

Gelet op het hoger beroep (omissis)

(omissis)

(omissis) [procedure, standaardformulering]

A. – Summiere uiteenzetting van het voorwerp van het geschil

A1. – Pippo Pizzo, titularis van de gelijknamige onderneming voor milieudiensten heeft in eigen naam en in zijn hoedanigheid van lasthebber **[OR. 3]** van het met de onderneming Onofaro Antonino op te richten tijdelijke samenwerkingsverband van ondernemingen (hierna tezamen: „Pizzo”) hoger beroep ingesteld tegen bovengenoemd vonnis, waarbij het T.a.r. per la Sicilia, afdeling Catania, het hoofdberoep heeft toegewezen, dat in eerste aanleg door C.R.G.T. s.r.l. (hierna: „CRGT”) was ingesteld en het door Pizzo ingestelde incidentele beroep heeft verworpen.

A2. – CRGT en de Autorità portuale di Messina (havenautoriteit te Messina; hierna: „Autorità”) hebben zich partij gesteld om zich in het hoger beroep te verweren. De Autorità sluit zich in wezen aan bij het standpunt van Pizzo. CRGT heeft tevens incidenteel hoger beroep ingesteld.

(omissis)

(omissis) [procedure]

A5. – Het is nuttig kort het volgende in herinnering te brengen:

- met een in november 2012 gepubliceerde aankondiging heeft de Autorità een openbare aanbesteding van Europees belang uitgeschreven voor de gunning van de vierjaarlijkse dienst van beheer van afval en ladingresidu van producten aan boord van schepen die een haven aandoen die binnen het territoriale bevoegdheidsgebied van de Autorità valt (dienst die voordien door CRGT werd beheerd);

- het aanbestedingscomité heeft tijdens zijn bijeenkomst van 16 mei 2013 vastgesteld dat er vier inschrijvingen waren ingediend (ATI Pizzo Pippo en Onofaro Antonino; CRGT s.r.l.; Myleco s.a.s., en ATI Messina Sud s.r.l. en Todaro Francesco) en heeft de enveloppes met de inschrijving van de twee eerste inschrijvers geopend;

[OR. 4]

- in de daaropvolgende bijeenkomst van 4 juni 2013 heeft de gemachtigde van de advocaat van CRGT vernomen dat CRGT van de aanbesteding was uitgesloten omdat zij de Autorità di vigilanza dei contratti pubblici (toezichthoudende autoriteit voor overheidsopdrachten; hierna: „AVCP”) de in artikel 1, leden 65 en 67, van wet nr. 266/2005 bedoelde bijdrage niet had betaald; tijdens diezelfde bijeenkomst zijn om diezelfde reden trouwens ook Myleco s.a.s. alsmede het tijdelijk samenwerkingsverband, dat door de onderneming Messina Sud s.r.l. en Todaro Francesco was gevormd, uitgesloten;

- de opdracht werd bijgevolg gegund aan Pizzo, die de enige overgebleven onderneming in de aanbestedingsprocedure was;

- CRGT heeft een vordering ingesteld bij het T.a.r. per la Sicilia, afdeling Catania, strekkende tot de nietigverklaring van de uitsluiting van de procedure alsmede tot vergoeding van de schade;

- nadat CRGT tweemaal toegang tot het dossier had gehad, heeft zij twee nieuwe vorderingen ingesteld, op andere gronden;

- Pizzo heeft daarop incidenteel beroep ingesteld, waarin hij opkwam tegen de omstandigheid dat de uitsluiting van CRGT van de aanbesteding niet was gebeurd op grond van het feit dat zij de twee in de lex specialis betreffende de aanbesteding voorgeschreven passende bankreferenties niet had overgelegd.

A6. – Voor zover hier van belang, wordt een kort overzicht gegeven van het bestreden vonnis van het T.a.r. per la Sicilia:

- om te beginnen is het door Pizzo ingestelde incidentele beroep onderzocht en verworpen omdat volgens het T.a.r. de door Pizzo aangevoerde stelling onjuist was. Volgens die stelling moest CRGT van de aanbesteding worden uitgesloten op grond dat zij, in plaats van twee, een enkele verklaring van een bankinstelling had overgelegd, aangezien de referentie die was overgelegd door de nevenonderneming (RIAL s.r.l.) krachtens de door laatstgenoemde met CRGT gesloten overeenkomst inzake beroep op de draagkracht van andere ondernemingen, irrelevant zou zijn. Het T.a.r. heeft daarentegen met name geoordeeld dat aan het **[OR. 5]** betrokken vereiste kon worden voldaan door een beroep op de draagkracht van andere ondernemingen.

- het hoofdberoep van CRGT werd ontvankelijk en gegrond verklaard, aangezien, kort samengevat, a) noch de aankondiging noch het bestek een verplichting tot betaling van een bijdrage aan de AVCP oplegde; b) artikel 1, lid 67, van wet nr. 266 (omissis) van 23 december 2005 letterlijk uitsluitend op openbare werken ziet; c) hoewel de rechtspraak en de praktijk van de AVCP aan de niet-betaling van de bijdrage het drastische gevolg verbinden van uitsluiting van de aanbestedingsprocedure van de ondernemingen die dat voorschrift niet naleven (en dit ongeacht de concrete aard van de betrokken aanbesteding), de omstandigheid dat de wettelijke bepaling betreffende die verplichting tot betaling niet uitdrukkelijk bepaalt dat die verplichting ook voor diensten geldt alsmede het beginsel dat uitsluitingsgronden exhaustief zijn, de aanbestedende dienst ertoe had moeten brengen CRGT in de aanbestedingsprocedure te houden, aangezien laatstgenoemde buiten haar schuld niet had begrepen dat – nu volgens een ruime uitlegging van de wettelijke verplichting tot betaling deze ook gold voor diensten (die sinds 2006 onder de institutionele activiteiten van de AVCP vallen) – in de onderhavige zaak het in artikel 1339 codice civile (Italiaans burgerlijk wetboek) opgenomen beginsel van toepassing was volgens hetwelk lacunes in het bestek automatisch worden aangevuld.

A7. – De middelen waarop het hoofdberoep van Pizzo steunt, kunnen als volgt worden samengevat:

I) Het T.a.r. heeft het in eerste aanleg door Pizzo ingestelde incidentele beroep ten onrechte verworpen. In punt 1.2, onder m, van het bestek was bepaald dat ondernemingen hun economische en financiële draagkracht moesten bewijzen door middel van verklaringen van minstens twee bankinstellingen in de zin van artikel 41, lid 1, onder a, van decreto legislativo nr. 163/2006 [OR. 6]. CRGT legde echter slechts een van de twee vereiste bankverklaringen over en deed voor de andere een beroep op de draagkracht van een nevenonderneming die op haar beurt evenwel slechts één verklaring overlegde.

II) Het Tribunale heeft ten onrechte het hoofdberoep van CRGT toegewezen op grond dat, ten eerste, alleen van „deskundigen ter zake” en niet ook van „burgers/justitiabelen” kan worden verlangd dat zij op de hoogte zijn van de evolutie van de jurisprudentiële uitlegging en van de beslissingen van de AVCP en, ten tweede, het beginsel van automatische aanvulling van de lacunes in de lex specialis betreffende de aanbesteding (te weten de handelingen betreffende de aankondiging van een procedure voor gunning van een openbare opdracht) alleen geldt wanneer de bepaling waarmee de aankondiging automatisch wordt aangevuld, duidelijk is, ook wat de eraan verbonden sanctie betreft. Het T.a.r. had CRGT hoe dan ook als een „deskundige ter zake” moeten beschouwen en het is in elk geval niet mogelijk dat CRGT niet wist dat de bijdrage moest worden betaald, gezien de talrijke beslissingen van de AVCP ter zake, met name tevens inzake aanbestedingen en concessies van diensten.

A8. – CRGT heeft in haar verweerschrift alle tegen haar aangevoerde argumenten betwist.

A9. – Met haar incidenteel beroep heeft CRGT de aanvullende middelen, die in eerste aanleg waren aangevoerd en door het T.a.r. waren afgewezen, opnieuw aangevoerd.

B. – Nationaal recht en recht van de Europese Unie

B1. – Volgens het Collegio stelt het geding twee vragen aan de orde, die relevant zijn voor de beslechting ervan en die aan het Hof van Justitie van de Europese Unie moeten worden voorgelegd met het oog op de juiste uitlegging van het supranationale recht.

B2. – Ten eerste is de vraag aan de orde of volgens het recht van de Europese Unie **[OR. 7]** een onderneming die aan een openbare aanbesteding deelneemt, al dan niet een gedeeltelijk beroep mag doen op de draagkracht van derden, dus ook om een voorwaarde te vervullen waaraan zij slechts gedeeltelijk voldoet (zoals in casu het geval is voor CRGT, die in plaats van twee, een enkele verklaring van een bankinstelling overlegde en voor de andere verklaring zich beriep op het feit dat de nevenonderneming aan die voorwaarde voldeed).

B3. – De tweede vraag die aan de orde wordt gesteld is of de algemeen geldende Unierechtelijke beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, rechtszekerheid en evenredigheid verenigbaar zijn met het beginsel van gelijkheid tussen concurrerende ondernemingen, in gevallen waarin – zoals in casu – de aanbestedingsregeling (aankondiging en bestek) niet uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor de geldige deelname aan een aanbesteding de vervulling van een voorwaarde vereist was (te weten, in casu, het bewijs dat de verplichting tot betaling van een bijdrage was nagekomen), hoewel aan de hand van een tweevoudige juridische bewerking kon worden vastgesteld dat aan de betrokken voorwaarde moest worden voldaan, te weten middels: a) een ruime uitlegging van het geldende recht en b) de automatische aanvulling van de lacunes in de handelingen betreffende de aankondiging van de aanbesteding.

B4. – De toepasselijke nationale regeling inzake het beroep op de draagkracht van andere ondernemingen (eerste vraag) is artikel 49 van decreto legislativo nr. 163 van 12 april 2006 [Codice dei contratti pubblici relativi a lavori, servizi e forniture (wetboek van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten) waarbij uitvoering is gegeven aan richtlijnen 2004/17/EG en 2004/18/EG], waarbij de artikelen 47 en 48 van richtlijn 2004/18/EG en artikel 54 van richtlijn 2004/17/EG (omissis) in Italiaans recht zijn omgezet. Artikel 49 van decreto legislativo nr. 163/2006 verbiedt niet dat een gedeeltelijk beroep op de draagkracht van andere ondernemingen wordt gedaan, behalve voor de in lid 6 bedoelde werken (omissis) **[OR. 8]** (omissis).

B5. – Met betrekking tot de tweede vraag moet worden opgemerkt dat niet kan worden betwist dat de aan de orde zijnde aanbestedingsregeling niet uitdrukkelijk bepaalde dat de inschrijvende ondernemingen op straffe van uitsluiting een bijdrage aan de AVCP moesten betalen (omissis). Zoals hierboven uiteengezet, kon het bestaan van een dergelijke verplichting evenwel worden afgeleid uit een ruime uitlegging van artikel 1, leden 65 en 67 van wet nr. 266 van 23 december 2005 (financieringswet voor 2006; meer in het bijzonder bepaalt de eerste volzin van voornoemd lid 67: „Teneinde de in lid 65 bedoelde werkingskosten te dekken, bepaalt de Autorità per la vigilanza sui lavori pubblici (toezichthoudende autoriteit voor openbare werken), die op organisatorisch en financieel vlak autonoom is, jaarlijks het bedrag van de bijdragen die aan haar verschuldigd zijn door de natuurlijke en rechtspersonen die onder haar toezicht vallen, alsmede de wijzen van inning, daaronder begrepen de verplichting voor marktdeelnemers om de bijdrage te betalen als voorwaarde voor het indienen van een offerte in het kader van procedures voor de verwezenlijking van openbare werken.”). Hoewel de aangehaalde bepalingen volgens een letterlijke uitlegging uitsluitend op de verwezenlijking van openbare werken zien, heeft de AVCP echter in zijn beslissingen (beslissingen van 24 januari 2008, 3 november 2010, 21 december 2011 en 5 maart 2014) geoordeeld dat de niet-betaling van de bijdrage, ongeacht de aard van de te gunnen opdracht, de rechtmatige uitsluiting van de in gebreke blijvende onderneming tot gevolg heeft, en heeft de bestuursrechtspraak (omissis) **[OR. 9]** (omissis) [nationale rechtspraak] bevestigd dat een onderneming ook van een openbare aanbestedingsprocedure kan worden uitgesloten wanneer zij niet aantoonbaar dat zij voldoet aan een voorwaarde die niet uitdrukkelijk in de aanbestedingsregeling is gesteld, wanneer aan de hand van het mechanisme van automatische aanvulling van de lacunes in bestuurshandelingen kan worden vastgesteld dat aan die voorwaarde moest worden voldaan. Dat mechanisme steunt in het Italiaanse recht in het algemeen op artikel 1339 codice civile, dat luidt als volgt: „Bedingen en prijzen van goederen of diensten die door de wet zijn voorgeschreven, maken van rechtswege deel uit van de overeenkomst, zelfs ter vervanging van de door partijen overeengekomen afwijkende bedingen.”

De beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, rechtszekerheid en evenredigheid zijn algemene beginselen van het recht van de Europese Unie, die horizontale werking hebben [vaste rechtspraak, zie met name, inzake het beginsel van gewettigd vertrouwen: arresten van het Hof van Justitie van 10 september 2009 (C-201/08), 13 maart 2008 (C-383/06), 4 oktober 2007 (C-217/06), inzake het rechtszekerheidsbeginsel: arresten van het Hof van Justitie van 11 juli 2013 (C-576/10), 16 februari 2012 (C-72/10), 18 november 2008 (C-158/07), inzake het evenredigheidsbeginsel: arresten van het Hof van Justitie, van 18 juli 2013 (C-72/12), 28 februari 2013 (C-427/11)] alsmede van het Italiaanse recht.

C. – Motivering van de prejudiciële verwijzing

C1. – Met betrekking tot de eerste van de hierboven geformuleerde vragen is het Collegio van oordeel dat het beroep door CRGT op de draagkracht van andere

ondernemingen volgens het toepasselijke Italiaanse recht niet verboden was, ongeacht de wijze waarop dit concreet was gebeurd (te weten met betrekking tot slechts een van de bankverklaringen), aangezien het de gunning van diensten betrof. De algemene mogelijkheid om een beroep op de draagkracht van andere ondernemingen te doen, staat namelijk ook toe dat dit gedeeltelijk gebeurt, **[OR. 10]** zoals in de Italiaanse bestuursrechtspraak is bevestigd. De Consiglio di Stato (Vijfde kamer) heeft in zijn arrest nr. 5874/2013 [zie tevens Consiglio di Stato (Vijfde kamer), arrest nr. 2200 van 28 april 2014] in herinnering gebracht dat het Hof van Justitie (Vijfde kamer) in zijn arrest van 10 oktober 2013 (C-94/12) heeft geoordeeld dat een „beroep mag worden gedaan op meer dan een onderneming of een gedeeltelijk beroep op een andere onderneming” en dat die zienswijze bindend is voor de nationale rechter (omissis). Overigens vereist de elementaire logica dat, wanneer wordt aangenomen dat een onderneming een beroep op de draagkracht van andere ondernemingen mag doen voor beide bankverklaringen, zij dit a fortiori ook voor één enkele bankverklaring mag doen, aangezien het „meerdere” het „mindere” bevat. Aangezien de feiten van het hoofdgeding verschillen van die welke in bovengenoemde zaak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aan de orde waren, is het Collegio van oordeel dat [het Hof van Justitie] over dit punt moet worden verzocht om de juiste uitlegging van het recht van de Europese Unie, mede gelet op het nieuwe regelingskader dat voortvloeit uit richtlijn 2014/24/EU (nog niet omgezet in Italiaans recht, doch reeds toepasselijk, al was het maar vanuit het oogpunt van de op de nationale rechters rustende verplichting om van alle mogelijke uitleggingen van het interne recht de voorkeur te geven aan die welke in overeenstemming zijn met om te zetten Unierechtelijke bepalingen). In bepaalde opzichten lijkt artikel 63 van die richtlijn namelijk deels de vroegere ruime uitlegging ten gunste van het beroep op de draagkracht van andere ondernemingen te hebben beperkt, althans op twee punten, te weten, wat de mogelijkheid voor de aanbestedende dienst betreft om, juist in het geval dat een beroep wordt gedaan op de economische en financiële draagkracht van andere ondernemingen (zogeheten „beroep op de draagkracht van andere ondernemingen ter garantie”) te eisen dat de marktdeelnemer die een beroep op andere ondernemingen doet, en de nevenondernemingen **[OR. 11]** hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de uitvoering van de opdracht en, in de tweede plaats, wat de bevoegdheid van de aanbestedende dienst (in het geval van opdrachten voor werken, diensten en plaatsings- of installatiewerkzaamheden in het kader van een opdracht voor diensten) betreft om discretionair te bepalen dat bepaalde kritieke taken rechtstreeks door de inschrijver zelf worden verricht (dus met een verbod van een beroep op de capaciteiten van andere ondernemingen).

C2. – Met betrekking tot de tweede vraag gaat het Collegio uit van de overweging dat de rechtsorde van de Europese Unie het beginsel van gewettigd vertrouwen erkent. In de onderhavige zaak is dat beginsel van belang, aangezien – het is reeds gezegd – de aan de orde zijnde aanbestedingsregeling niet uitdrukkelijk voorzag in een verplichting tot betaling van een bijdrage aan de AVCP en bij nader inzien daarenboven zelfs het Italiaanse geldende recht (zie genoemd artikel 1, leden 65 en 67, van wet nr. 266/2005) voor de dienstensector niet duidelijk en uitdrukkelijk

in een dergelijke verplichting voorzag, maar die verplichting besloten lag in de uitlegging (in het licht van andere bestuurshandelingen, zijnde bovengenoemde beslissingen van de AVCP) en in het mechanisme van automatische aanvulling (krachtens artikel 1339 codice civile) van de lacunes in aanbestedingshandelingen. Het is wegens de niet-nakoming van die verplichting dat CRGT van deelname aan de aanbesteding is uitgesloten.

Met andere woorden vraagt het Collegio zich af of het beginsel van gewettigd vertrouwen, junctis het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, zoals erkend in het recht van de Europese Unie, zich al dan niet verzet tegen een bepaling van Italiaans recht, zoals die welke hierboven is gereconstrueerd (mede op basis van de rechtspraak van de Adunanza plenaria del Consiglio di Stato) op grond waarvan een onderneming, die erop heeft vertrouwd dat de bestuurshandelingen waarmee een aanbesteding is uitgeschreven, volledig waren, van de aanbestedingsprocedure mag worden uitgesloten. Het Collegio wenst **[OR. 12]** meer in het bijzonder te vernemen of het beginsel van gelijke behandeling van de ondernemingen die deelnemen aan een procedure voor de gunning van een overheidsopdracht, altijd en in elk geval voorrang heeft op de andere hierboven vermelde beginselen en of de toepassing van voornoemd beginsel van gelijke behandeling op de onderhavige zaak dus inhoudt dat de aanbestedende dienst CRGT (doch om het even welke andere onderneming van de Unie zou zich in de positie van CRGT kunnen bevinden) niet de gelegenheid mocht bieden om, zelfs tijdens de procedure, de betaling te verrichten die zij eerder, buiten haar schuld, niet had verricht. Om die vraag te beantwoorden moet uiteraard worden nagegaan of inderdaad een niet-verschoonbare fout is begaan door een onderneming die, om te weten of er uitsluitingsgronden zijn – bij stilzwijgen van de aanbestedingshandelingen – een tweeledige juridische bewerking moet verrichten, die er om te beginnen in bestaat de werkingssfeer van de wettelijke verplichting tot betaling van de bijdrage, waarin alleen voor openbare werken uitdrukkelijk is voorzien, aldus (uitbreidend) uit te leggen dat die verplichting ook op de dienstensector van toepassing is en, vervolgens, de lacunes in de regeling van de specifieke procedure dienovereenkomstig automatisch aan te vullen.

Eenvoudiger gezegd vraagt het Collegio zich af of de inachtneming van bovengenoemde beginselen van het recht van de Europese Unie (bescherming van het gewettigd vertrouwen, evenredigheid, rechtszekerheid en, bij nader inzien, ook het beginsel „favor participationis”) de aanbestedende dienst er niet toe zou moeten brengen om CRGT toe te staan de „verborgen” verplichting die niet bleek te zijn nagekomen, te regulariseren door die onderneming een korte termijn toe te kennen om de bijdrage te betalen, hetgeen redelijker is dan (ook) CRGT uit te sluiten. Het Collegio wijst er nogmaals op dat om het even welke niet-Italiaanse onderneming zich in de situatie van CRGT had kunnen bevinden. Voor een dergelijke onderneming zou het naar alle waarschijnlijkheid nog **[OR. 13]** moeilijker zijn geweest dan voor CRGT om volledig op de hoogte te zijn van de

beslissingen van een onafhankelijke Autorità en om te achterhalen welke de juiste jurisprudentiële uitlegging van artikel 1339 codice civile is.

D. – Prejudiciële vragen

D1. – Gelet op een en ander kunnen de volgende vragen worden geformuleerd:

„1) Moeten de artikelen 47 en 48 van richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling, zoals de hierboven beschreven Italiaanse regeling, op grond waarvan op het gebied van diensten onder de hierboven gestelde voorwaarden een gedeeltelijk beroep op de capaciteiten van andere ondernemingen mag worden gedaan?

2) Verzetten de beginselen van het recht van de Europese Unie, meer in het bijzonder het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen, het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, zich al dan niet tegen een bepaling van een rechtsorde van een lidstaat op grond waarvan een onderneming die niet op de hoogte is, omdat dit niet uitdrukkelijk in de aanbestedingshandelingen is vermeld, van het bestaan van een op straffe van uitsluiting voorgeschreven verplichting om voor de deelname aan een aanbestedingsprocedure een bepaald bedrag te betalen, van die procedure mag worden uitgesloten, ook al volgt die verplichting niet duidelijk uit de bewoordingen van het toepasselijke recht in de lidstaat, maar kan zij evenwel worden gereconstrueerd aan de hand van een tweeledige juridische bewerking, die om te beginnen bestaat in een ruime uitlegging van een aantal bepalingen van de rechtsorde van die lidstaat en vervolgens in de aanvulling – overeenkomstig die ruime uitlegging – van de normatieve inhoud van de aanbestedingshandelingen?”

E. – Schorsing van de behandeling van de zaak en bepalingen voor de griffie

[procedurele aspecten] (omissis) [standaardformulering]

[OR. 14]

(omissis) [procedure]

(omissis)

(omissis) [lijst van bijlagen]

(omissis) [procedure]

OM DIE REDENEN

De Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione Siciliana, afdeling rechtspraak, houdt de einduitspraak over het hierboven **[OR. 15]** vermelde hoger beroep aan en beschikt als volgt:

(omissis)

2) De behandeling van de onderhavige zaak wordt geschorst tot aan de betekening door de griffie van het Hof van Justitie van de Europese Unie aan genoemde Consiglio van de uitspraak van dat Hof.

(omissis)

Gegeven te Palermo in raadkamer op 10 december 2014 door volgende rechters:

(omissis)

(omissis) [samenstelling van de rechtsprekende formatie]